

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost op 17 augustus 2006 heeft geweigerd aangifte op te nemen van geluidsoverlast afkomstig uit een café.

Tevens klaagt verzoeker erover dat de afdelingschef niet tijdig een gesprek tussen verzoeker en de wijkagent heeft geregeld nadat hij hierom op 21 augustus 2006 had verzocht naar aanleiding van geluidsoverlast veroorzaakt door buurtbewoners op 19 en 20 augustus 2006. Het gesprek vond op 20 september 2006 plaats.

Voorts klaagt verzoeker erover dat een politieambtenaar op 23 augustus 2006 heeft geweigerd aangifte op te nemen wegens intimidatie door de buurtbewoners op 19 en 20 augustus 2006.

Tot slot klaagt verzoeker erover dat de politiechef zijn brief van 7 oktober 2006 niet heeft beantwoord.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker heeft geluidsoverlast ervaren van de opening van een café bij hem in de buurt. Hiervan heeft hij aangifte willen doen bij de politie in Helmond, vallend onder het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Dit is hem geweigerd, omdat het beleid is dat van geluidsoverlast enkel een melding wordt gemaakt. Verzoeker is het hiermee niet eens, omdat hij in het verleden wel aangifte van geluidsoverlast heeft kunnen doen en de politie toen tegen de overtreder heeft opgetreden. Over dit huidige beleid heeft hij de politie bij klachtbrief van 17 augustus 2006 vragen gesteld. Hierop heeft hij op 30 september 2006 antwoord gekregen van de heer P.

Op 19 augustus 2006 ondervond verzoeker wederom geluidsoverlast. Nu van het buurtfeest dat een aantal buurtbewoners jaarlijks organiseert. Aangezien zijn verzoek aan hen om de muziek zachter te zetten geen effect had en de toezegging dat de muziek om 23:00 uur zou stoppen niet werd nagekomen, waarschuwde hij om 23:15 uur de politie. Na zijn verzoek aan zijn burens was een tiental buurtkinderen voor zijn woning gaan rondhangen. Zij gooiden steeds ballen in zijn tuin en trokken gekke gezichten. Verzoeker heeft dit als intimiderend ervaren. Hiervan heeft verzoeker op 23 augustus 2006 aangifte willen doen, hetgeen werd geweigerd.

Tevens heeft hij op 21 augustus 2006 een gesprek met de wijkagent aangevraagd om de overlast te bespreken. Op 20 september 2006 heeft een gesprek (met de netwerkinspecteur, de heer Li.) plaatsgevonden.

Op 3, 5 en 6 oktober 2006 heeft verzoeker klachtbrieven aan de politiechef, de heer G., gestuurd. Op 7 oktober 2006 heeft verzoeker nog een brief gestuurd over het volgens hem onwettig handelen van de politie met betrekking tot het weigeren aangifte op te nemen bij geluidsoverlast. Hierop heeft verzoeker, ondanks rappels, naar eigen zeggen geen reactie gekregen.

Op 17 oktober 2006 vond een gesprek plaats met de heer G. in het kader van de interne klachtbehandeling. Naar aanleiding van dit gesprek heeft verzoeker bij de Nationale ombudsman een klacht ingediend. Deze is eerst ter behandeling doorgestuurd naar de korpsbeheerder. Verzoeker kon zich in de reactie van de korpsbeheerder van 11 april 2007 niet vinden en wendde zich opnieuw tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het op 17 augustus 2006 weigeren aangifte op te nemen van geluidsoverlast van een café

Bevindingen

1. Verzoeker heeft op 17 augustus 2006 aangifte willen doen van geluidsoverlast. De avond ervoor was de opening van een café gepaard gegaan met harde muziek. Hiervoor was een vergunning afgegeven, maar niet voor geluid op evenementenniveau. Verzoeker was naar het politiebureau gegaan en na enig aandringen van zijn kant, nam een politieambtenaar zijn aangifte op. Na enige tijd kwamen twee politieambtenaren binnen. Eén van hen gaf aan dat de aangifte niet door kon gaan; verzoeker kon alleen een melding doen die in een mutatie zou worden vastgelegd. Dit verbaasde verzoeker, omdat hij in het verleden wel vaker aangifte had gedaan van geluidsoverlast. Toen was de politie zelfs tot bekeuring overgegaan. Omdat hij betwijfelde of dit wel de juiste gang van zaken was, richtte hij zich op 17 augustus 2006 met deze vraag tot de afdelingschef.
2. De afdelingschef beantwoordde zijn vraag op 30 september 2006. Hij schreef dat op grond van artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) (zie Achtergrond, onder 1.) een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit daarvan aangifte kan doen.
3. Verzoeker reageerde bij brief van 7 oktober 2006. Hij schreef dat de politie, gelet op de reactie van de afdelingschef, met haar weigering aangifte op te nemen onwettig had gehandeld. De politie zou een burger juist op zijn rechten dienen te wijzen en kan het opnemen van aangifte wegens geluidsoverlast al helemaal niet weigeren. Hij had van de politie te horen gekregen dat "dit zo was geregeld in Helmond" en dat de gemeente dat ook zo mocht regelen. Verzoeker stelde dat als dit al zo was geregeld, de regeling niet in overeenstemming was met de wet en de politie de regeling dus niet diende uit te voeren. Mocht die regeling er niet zijn, dan handelde de politie op grote schaal in strijd met de wet, aldus verzoeker. Verzoeker gaf aan dat hij al gedurende enkele jaren geluidsoverlast ervaart en dat hij hiervan reeds vele tientallen keren bij de politie melding had gemaakt. Het optreden van de politie heeft echter nooit tot het beëindigen van de overlast geleid. Op

één uitzondering na. Zijn conclusie was dat het bellen van de politie niet helpt en dat de burger het recht wordt ontnomen om aangifte te doen. Kortom de lawaaicultuur in Helmond vierde hoogtij, aldus verzoeker (zie ook onder IV.1).

4. De Nationale ombudsman had bij de opening van het onderzoek op 20 juli 2007 vier betrokken ambtenaren aangeschreven. Namens hen reageerde politieambtenaar G. bij brief van 27 juli 2007. Hij verwees daarin naar het oordeel van de korpsbeheerder in de interne klachtprocedure. Daarnaast merkte hij op dat het (verder) uitspitten van wat er in de communicatie over de (overigens terecht) ervaren geluidsoverlast was misgegaan in zijn ogen geen bijdrage zou leveren aan het verbeteren van de relatie tussen verzoeker en de politie. Door de instelling van verzoeker, voelde hij geen enkele behoefte meer om energie in de communicatieve nasleep van de door verzoeker ervaren geluidsoverlast te steken. Hoe onbevredigend dat voor hem als verantwoordelijke politiechef ook was, hij zette een streep onder de klacht. Hij besloot zijn brief met de overweging dat de in het verleden ervaren onvrede, wat de politie betreft, niet zou doorwerken in de toekomst.

5. De korpsbeheerder stuurde in reactie op de openingsbrief van de Nationale ombudsman op 19 september 2007 een aantal mutaties, waaruit blijkt dat vier andere personen op 16 augustus 2006 eveneens melding hebben gedaan van geluidsoverlast door het betreffende café. Ook de mutaties naar aanleiding van verzoekers bezoek aan het politiebureau op 17 augustus 2006 waren bijgevoegd. In één van deze mutaties is te lezen dat twee politieambtenaren verzoeker hadden uitgelegd dat zijn melding via het horecaoverleg en het burgemeestersoverleg onder de aandacht van de gemeente zou worden gebracht. Ook valt erin te lezen dat zij hem hebben gevraagd of hij de avond ervoor contact had opgenomen met de klachtenlijn milieudienst of met de gemeente. Hierop had verzoeker ontkennend geantwoord, omdat een melding bij de milieudienst naar zijn mening niet werkte en de gemeente toch niets zou doen. Voorts hebben zij hem getracht duidelijk te maken dat de politie en de gemeente, indien daartoe aanleiding is, wel degelijk optreden tegen eventuele zaken die voorvallen in de horeca in Helmond. Dit zou bestuursrechtelijk kunnen zijn. Ook is het horecaconvenant nog ter sprake gekomen. Volgens een andere mutatie had verzoeker het advies gekregen om ook bij de gemeente een klacht in te dienen, zodat er van twee zijden aan kon worden gewerkt. Verzoeker was het hier echter niet mee eens en wilde aangifte doen.

6. De waarnemend korpsbeheerder reageerde op 18 september 2007 op de klacht. Deze brief stuurde hij in eerste instantie naar verzoeker; op 25 september 2007 volgde een afschrift aan de Nationale ombudsman. Hij gaf aan dat er meer dan voldoende aandacht aan de klacht was besteed en dat hij de klacht als afgedaan beschouwde. Hij bevestigde dat er geen aangifte was opgenomen, maar dat verzoeker op 17 augustus 2006 wel met diverse politieambtenaren had gesproken die hem hadden uitgelegd hoe de procedure verloopt bij gevallen van geluidsoverlast.

7. Verzoeker merkte in zijn reactie van 5 oktober 2007 ten eerste op dat hij blij was dat door politieambtenaar G. werd erkend dat de door hem ervaren geluidsoverlast terecht was. Hij herkende zichzelf overigens niet in het beeld dat G. in zijn brief van hem had geschetst. Daarnaast betreunde hij het dat de waarnemend korpsbeheerder wederom niet had gemotiveerd waarom de aangifte niet was opgenomen. Verzoeker had daar zelf een idee over. Hij verhaalde dat hem herhaaldelijk was verzekerd door zowel politieambtenaren als gemeentelijke ambtenaren dat de politie Helmond niet rechtstreeks optreedt tegen ondernemers van het Havenplein als zij overlast veroorzaken. Ook niet als zij zich niet aan de regels houden. Pas achteraf wordt dit op grond van meldingen bij de politie met ondernemers besproken. Deze handelwijze was ook in de mutaties terug te vinden, aldus verzoeker. Volgens de politie zou dat systeem prima werken. Verzoeker en zijn echtgenote vonden van niet en zijn destijds vanwege de geluidsoverlast verhuisd.

In het gesprek dat verzoeker op 17 oktober 2006 met politieambtenaar G. had gehad, had deze hem verteld dat in het verleden weinig consequent met aangiften van geluidsoverlast werd omgegaan. Soms werden ze opgenomen, soms niet. Er was daarom voor gekozen om voortaan geen aangiften meer op te nemen van geluidsoverlast, maar deze als melding vast te leggen in een mutatie.

Verzoeker voegde bij zijn brief een enkele dagen eerder bij de milieudienst aangetroffen folder over geluidsoverlast in de woonomgeving aan. Navraag leerde dat deze folder sinds enkele jaren bestaat en in 2006 van kracht was, aldus verzoeker. In de folder staat dat in overleg met de gemeenten in de regio Zuidoost Brabant, de milieudienst Regio Eindhoven en Justitie, de regiopolitie heeft besloten geluidsoverlast in de woonomgeving projectmatig aan te pakken. Dit houdt in dat de politie bij een eerste melding de overlast probeert vast te stellen en de veroorzaker waarschuwt. Bij ergerlijke overlast wordt meteen overgegaan tot het opmaken van proces-verbaal (zie verder, Achtergrond, onder 3.). Het was verzoeker door deze folder duidelijk dat het handelen van de politie Helmond in strijd is met het officiële beleid van de regiopolitie Brabant Zuid-Oost.

8. De Nationale ombudsman stelde de korpsbeheerder vervolgens op 15 oktober 2007 een aantal vragen. Politieambtenaar G. beantwoordde deze vragen in zijn brief van 4 januari 2008.

Hij schreef ten aanzien van het eerste klachtonderdeel onder meer dat het op basis van artikel 161 Sv formeel mogelijk is om aangifte te doen van elk strafbaar feit. Verstoring van de nachtrust is strafbaar gesteld in artikel 431 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) (zie Achtergrond, onder 2.). Waarschijnlijk doelt verzoeker daarop met het kunnen doen van aangifte, aldus G.

In de praktijk wordt geluidsoverlast gezien als overlast en wordt daarom vaak niet behandeld als een specifiek strafbaar feit waarvan de melder de bedoeling heeft daartegen vervolging te doen instellen. Doorgaans wordt er van geluidsoverlast slechts melding

gedaan met als doel de overlast te doen stoppen. Alleen als uiterste redmiddel wordt het strafrecht toegepast bij geluidsoverlast. Aangifte wordt voornamelijk gedaan van misdrijven, niet van overtredingen. Hierbij verwees hij naar het kabinetsstandpunt ten aanzien van deze materie (zie Achtergrond, onder 4.). Daar waar andere mogelijkheden, zoals bestuurlijke handhaving, openstaan om herhaling van overlast te voorkomen, wordt hieraan de voorkeur gegeven boven de strafrechtelijke aanpak. In lijn hiermee wordt het politiepersoneel sinds jaar en dag geïnstrueerd dat de gedragslijn is dat van geluidsoverlast geen aangifte wordt opgenomen, aldus G.

De heer G. stuurde een overzicht mee van de aangiften en meldingen van geluidsoverlast in de regio en de stad Helmond over de jaren 2004 tot en met 2007. De aangiften van verzoeker waren daarin opgenomen.

meetwaarden als waarden

2004

2005

2006

2007

Helmond

aangifte opgenomen

1

1

1

2

melding

733

938

850

828

regio

aangifte opgenomen

4

5

5

9

melding

4.443

4.831

4.746

4.671

Uit dit overzicht, was volgens G. te lezen dat het zelden voorkomt dat van geluidsoverlast aangifte wordt gedaan.

In antwoord op de vraag waarom verzoeker was verwezen naar de milieuklachtenlijn, gaf G. aan dat de verwijzing was geschied conform de geldende gedragsregels: de regionale gedragslijn waarbij het strafrecht als ultimatum remedium wordt gezien en de openstaande mogelijkheden binnen de gemeente Helmond. Hierbij doelde hij op het horeca stappenplan, aangezien het hier overlast van een horecapand betrof (zie Achtergrond, onder 5.).

Ten aanzien van de folder betreffende "geluidsoverlast in de woonomgeving" schreef de heer G. dat de meldingen van verzoeker niet steeds dezelfde veroorzaker hadden betroffen. Het "ergerlijke" karakter van de geluidsoverlast was niet vastgesteld of gemeten. Maar ook hier gold dat andere dan strafrechtelijke mogelijkheden openstonden.

9. Verzoeker reageerde hierop bij brief van 24 januari 2008. Hij erkende dat in de meeste gevallen van geluidsoverlast zal kunnen worden volstaan met een melding. In het bijzonder wanneer politie en gemeente adequaat op deze melding reageren. Wanneer echter niets helpt en de overlast jaren blijft voortduren, is de burger gerechtigd om aangifte te doen, aldus verzoeker. En in Helmond is de geluidsoverlast jarenlang extreem geweest in verband met het opzetten van een groot horecacentrum in Helmond. Vele tientallen malen had verzoeker melding gemaakt van geluidsoverlast bij de politie en de milieudienst gebeld. Allemaal zonder resultaat.

Verzoeker had tot twee keer toe een gesprek gevoerd met het hoofd van de milieudienst. Deze had hem uitgelegd niets voor hem te kunnen doen, omdat de milieudienst uitsluitend op verzoek van de gemeente in actie komt. En de gemeente had andere belangen, aldus verzoeker. Met het kiezen van de nieuwe lijn (melding in plaats van aangifte) werd het directe optreden van de politie buiten spel gezet, ter bescherming van de belangen van de horeca.

Verzoeker lichtte nog toe dat hij bij de vergunningverlener had nagevraagd of bij de opening van het café op 16 augustus 2006 een vergunning voor geluid op evenementenniveau was afgegeven. Dit bleek niet het geval te zijn. De betreffende ambtenaar was daar heel duidelijk over geweest en had hem verteld dat de handhaving in Helmond veel te wensen overliet.

Beoordeling

10. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163 Sv (zie Achtergrond, onder 1.). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit het recht daarvan aangifte te doen. In artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen.

11. De Nationale ombudsman acht in beginsel geen ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte van strafbare feiten op te nemen, omdat daarmee aan het Openbaar Ministerie, de voor de opsporing verantwoordelijke instantie, de gelegenheid wordt ontnomen te beoordelen of er ter zake strafvervolgning ingesteld moet worden. Een uitzondering kan alleen worden gemaakt in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet te kwalificeren is als een strafbaar feit. Dit leidt ertoe dat er in geval van twijfel over de strafbaarheid van het voorgelegde feitencomplex, in beginsel gevolg dient te worden gegeven aan de wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. Alleen op die wijze wordt recht gedaan aan het beginsel van fair play. Ingeval de officier van justitie vervolgens beslist om niet tot strafvervolgning over te gaan, bestaat er voor de burger de mogelijkheid hiertegen beklag te doen bij het gerechtshof op grond van artikel 12 Sv.

12. In dit geval is er sprake van geluidsoverlast veroorzaakt door een horecagelegenheid. Er zijn dan twee mogelijkheden om tegen deze overlast op te treden: de bestuursrechtelijke weg en de strafrechtelijke weg. Hieronder worden beide mogelijkheden besproken.

13. De bestuursrechtelijke weg verloopt als volgt. Bij horecagelegenheden is er sprake van een vergunnings- en/of ontheffingssituatie. Indien bepaalde hierin gestelde voorwaarden

worden overtreden, kan een burger daarvan melding maken. Het is vervolgens aan het bevoegd gezag om daar maatregelen of sancties aan te verbinden. In geval van horecaondernemers is er de bestuursrechtelijke weg om geluidsoverlast aan te pakken. Horecaondernemers dienden op basis van het tot 1 januari 2008 geldende Besluit horeca-, sport en recreatie-instellingen milieubeheer (verder: Besluit) (zie Achtergrond, onder 8. en 9.) te beschikken over diverse vergunningen, waaronder een exploitatievergunning. In deze vergunning zijn voorwaarden opgenomen waaraan een horecaondernemer zich moet houden met betrekking tot het veroorzaken van overlast voor de omgeving, waaronder geluidsoverlast. Wanneer melding wordt gemaakt van geluidsoverlast, (dit kan zowel bij de gemeente als bij de politie), is het aan het college van burgemeester en wethouders om te beoordelen of de horecaondernemer zich aan de vergunning en/of ontheffing heeft gehouden en zo niet, op welke wijze het college gaat handhaven. Wanneer het college besluit over te gaan tot handhaving, kan de politie hierin een ondersteunende rol spelen, bijvoorbeeld als wordt besloten dat een pand een uur eerder moet sluiten.

14.1. Er is ook een mogelijkheid om via de strafrechtelijke weg op te treden tegen geluidsoverlast van horecagelegenheden. Dit kan op twee manieren. De eerste is via de bepaling in de Algemene Plaatselijke Verordening Helmond (APV), die betrekking heeft op geluidshinder veroorzaakt door een horecagelegenheid *buiten* de inrichting (artikel 4.1.5) (zie Achtergrond, onder 7.). Hierbij moet worden opgemerkt dat het terras tot de inrichting kan behoren in de zin van de Wet milieubeheer (Wm). Het college kan een ontheffing verlenen van dit verbod.

Indien een burger van mening is dat dit artikel uit de APV is overtreden, dient hij hiervan aangifte te kunnen doen.

14.2. Een tweede mogelijkheid om strafrechtelijk te kunnen optreden, biedt de Wm in samenhang met de Wet op de Economische Delicten (WED). In artikel 8.40 Wm is vastgelegd dat bij AMvB regels kunnen worden gesteld aan niet-vergunningplichtige inrichtingen (waaronder een café valt), die nodig zijn ter bescherming van het milieu (zie Achtergrond, onder 11.). Die regels zijn uitgewerkt in het Besluit zoals onder 13. genoemd en hebben onder meer betrekking op de toegestane geluidshinder in aantallen decibellen. Als er te veel geluid komt vanuit het café waarmee de eisen uit het Besluit worden overtreden, dan kan hiervan aangifte worden gedaan. Overtreding van artikel 8.40, eerste lid Wm is namelijk in artikel 1a, onder 1° WED strafbaar gesteld (zie Achtergrond, onder 10).

14.3. Ook als aangifte is gedaan, kan de gemeente nog steeds bestuursrechtelijk handhaven, door bijvoorbeeld bestuursdwang toe te passen. Deze twee mogelijkheden kunnen naast elkaar bestaan. Slechts wanneer de gemeente ervoor zou kiezen om een bestuurlijke boete op te leggen, is de vraag of de bestuursrechtelijke of de strafrechtelijke weg bewandeld moet worden, relevant. Wanneer gekozen wordt voor de bestuurlijke boete en deze wordt opgelegd, dan is strafvervolgning ter zake hetzelfde feit niet meer mogelijk.

Omgekeerd geldt ook dat als strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen, dan wel het recht tot strafvervolging is vervallen omdat de belanghebbende aan de hem gestelde voorwaarden heeft voldaan (het transactieaanbod heeft aanvaard), een bestuurlijke boete niet meer kan worden opgelegd. Dit wordt het *un viabeginsel* genoemd. Dit beginsel dwingt de gemeente en het Openbaar Ministerie om goed met elkaar af te stemmen welke zaken bestuurlijk en welke zaken strafrechtelijk aangepakt zullen worden.

15. In de zaak die hier aan de orde is, was er door verzoeker en vier andere personen melding gemaakt van overlast van het café. Gezien het bovenstaande bestaat de mogelijkheid om zowel bestuursrechtelijk als strafrechtelijk op te treden. Dat de politie in overleg met de gemeente ervoor heeft gekozen om bij geluidsoverlast bestuursrechtelijk op te treden, laat onverlet dat verzoeker naast een melding ook aangifte had kunnen doen van een strafbaar feit. Dit is overigens in overeenstemming met de inhoud van de publieksfolder die is uitgegeven door politie, justitie en de milieudienst regio Eindhoven over geluidsoverlast in de woonomgeving.

Verzoeker kon aangifte doen wegens overtreding van de WED, in samenhang met de Wm, maar ook wegens overtreding van de APV Helmond, voor zover de geluidsoverlast buiten de inrichting werd veroorzaakt door het desbetreffende café. Ten aanzien van de laatste mogelijkheid dient de kanttekening te worden gemaakt dat uit het onderzoek van de Nationale ombudsman niet is gebleken of de muziek van buiten de inrichting kwam. Dit is echter ook niet relevant. Immers, van welke van de twee strafbare feiten verzoeker aangifte wenste te doen, is niet van belang bij de plicht van de politie om aangifte op te nemen.

Gelet op het bovenstaande had verzoeker de mogelijkheid moeten krijgen aangifte te doen. Door deze aangifte niet op te nemen heeft de politie gehandeld in strijd met het beginsel van *fair play*.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet tijdig regelen van een gesprek met de wijkagent

Bevindingen

1. Verzoeker had naar aanleiding van het buurtfeest (van 19 op 20 augustus 2006) waar hij geluidsoverlast van had ondervonden, bij de afdelingschef, de heer P., het verzoek neergelegd om hierover een gesprek te organiseren met de wijkagent. Dit verzoek deed hij op 21 augustus 2006, het gesprek vond vervolgens pas op 20 september 2006 plaats. Verzoeker klaagt erover dat het zo lang heeft geduurd voordat dit werd gerealiseerd. Nu er zoveel tijd overheen was gegaan, had het volgens hem weinig nut meer de bewoners op de overlast aan te spreken. Verzoeker had op 5 oktober 2006 hierover een brief gestuurd

naar de heer G., de politiechef, om zijn onvrede kenbaar te maken. Nu de wijkagent wegens ziekte verhinderd was, had diens vervanger toch binnen een week een gesprek met verzoeker en de buurtbewoners kunnen voeren, was zijn mening. Hij diende een klacht in wegens niet professioneel handelen door de afdelingschef.

2. Op 18 september 2007 gaf de waarnemend korpsbeheerder aan dat in goed overleg was besloten om verzoekers klacht niet door de eerder betrokken buurtbrigadiers te laten afwerken, maar door netwerkinspecteur Li. Vervolgens heeft de politie verzoeker van deze beslissing telefonisch op de hoogte gesteld en meegedeeld dat hij na 5 september 2006 door de heer Li. benaderd zou worden.

3. Verzoeker reageerde hierop in zijn brief van 5 oktober 2007. Hij gaf aan dat het goed overleg waarover de waarnemend korpsbeheerder sprak, waarschijnlijk een overleg binnen het team betrof; hij was er niet in gekend. Verzoeker had op 21 augustus 2006 om het gesprek gevraagd, vanwege geluidsoverlast en intimidatie door buurtbewoners. Om optreden door de wijkagent zinvol te laten zijn, moest dit wel kort na het incident plaatsvinden. Hij kreeg te horen dat de wijkagent ziek was en dat vervanging niet geregeld was. Hij zou worden teruggebeld. Toen hij na één of twee dagen nog niets had gehoord, nam hij zelf de telefoon weer ter hand. Hij kreeg te horen dat men zou gaan bespreken wie de wijkagent zou gaan vervangen. Enkele dagen later werd hij teruggebeld met de mededeling dat het gesprek met de heer Li. zou plaatsvinden. Nu deze op vakantie was, zou hij niet eerder dan op 5 september 2006 door hem worden gebeld voor het maken van een afspraak. Op 20 september vond het gesprek plaats, een maand na het buurtfeest. Beiden waren van mening dat een gesprek met de buurtbewoners op dat moment geen zin meer had. Overigens, zo vermeldde verzoeker, was dit buurtfeest niet de reden waarvoor de heer Li. was langsgesproken. Hij wilde de vragen die verzoeker in zijn brief van 17 augustus 2006 had gesteld, mondeling beantwoorden.

4. De heer G. ging in zijn brief van 4 januari 2008 in op de door de Nationale ombudsman hieromtrent gestelde vraag. Hij gaf aan dat de netwerkinspecteur een gesprek met verzoeker zou hebben in verband met eerdere ervaringen met hem. De heer G. was het met verzoeker eens dat in deze zaak een gesprek spoedig na een incident zou moeten (kunnen) plaatsvinden. Hij merkte daarbij op dat de veelheid van wensen van de individuele burgers noopt tot het stellen van prioriteiten. Het is niet altijd mogelijk om aan de prioriteit die een burger voor zijn zaak wenst, gevolg te geven. Verzoeker was hiervan op de hoogte, aldus de heer G., maar nam hiermee geen genoegen.

5. Verzoeker voegde op 24 januari 2008 aan zijn eerdere brief van 5 oktober 2007 toe dat de wijkagent zich pas enkele weken na 20 september 2006 meldde. Verzoeker gaf ook nog aan dat hij in eerste instantie helemaal geen aangifte had willen doen als de politie op korte termijn een gesprek met de wijkagent had geregeld. Omdat er niets zou gebeuren, voelde hij zich genoodzaakt aangifte te doen, hetgeen hem werd geweigerd.

Beoordeling

6. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert.

Dit vereiste impliceert dat voldoende personeel wordt ingezet om de burgers van dienst te zijn. Als incidenteel onvoldoende personeel beschikbaar is, dienen burgers daarover voldoende te worden geïnformeerd en dienen maatregelen te worden genomen om het ongemak zoveel mogelijk te beperken.

7. In dit geval gaf verzoeker op 21 augustus 2006 aan dat hij graag een gesprek wilde met de wijkagent, omdat hij al eerder geluidsoverlast had ondervonden van het jaarlijks terugkerende buurtfeest. De wijkagent bleek wegens ziekte niet beschikbaar en vervanging was niet geregeld. Verzoeker zou worden teruggebeld om aan te geven wie hem zou vervangen. Enkele dagen na deze mededeling kreeg verzoeker te horen dat de heer Li., de netwerkinspecteur, een gesprek met hem zou gaan voeren. Deze bleek echter op vakantie te zijn. Na 5 september zou verzoeker door hem worden gebeld. Uiteindelijk vond het gesprek op 20 september 2006 plaats.

8. De Nationale ombudsman is van mening dat wil een gesprek over overlast van een jaarlijks terugkerend buurtfeest zinvol zijn, dit binnen enkele dagen erna dient plaats te vinden. Immers, is de uitkomst van dit gesprek met de klager dat een onderhoud met de overlastveroorzakers dient plaats te vinden, dan is het noodzakelijk dat dit zo spoedig mogelijk plaatsvindt, wil het op hen het gewenste effect sorteren.

Zoals de heer G. al aangaf had dit gesprek op korte termijn na het incident moeten (kunnen) plaatsvinden.

De reden waarom dit niet mogelijk was, lag in het feit dat er geen vervanging was geregeld tijdens de (onverhoopte) afwezigheid van de wijkagent. Ook de netwerkinspecteur, die in goed overleg was aangewezen om, gelet op eerdere ervaringen met verzoeker, met hem in gesprek te gaan, bleek niet direct beschikbaar te zijn.

Binnen veel organisaties is het gebruikelijk dat bij lang- of kortdurende afwezigheid van een medewerker, een vervanger wordt aangewezen voor die perioden. Het komt de Nationale ombudsman voor dat dit zo ook binnen het politiekorps geregeld dient te zijn. Hierop zijn uitzonderingen mogelijk in gevallen waarin speciale afspraken met burgers zijn gemaakt over één aanspreekpunt binnen het korps. Het is niet gebleken dat er in dit geval sprake was van een dergelijke afspraak met verzoeker. Overigens is bij de Nationale ombudsman wel het gevoel ontstaan dat verzoekers gedrag door de politie in Helmond als lastig wordt ervaren. Daarom acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat is besloten om het voeren van het gesprek niet aan een andere wijkagent over te dragen, maar aan

iemand die hoger in rang staat. Dit neemt niet weg dat nu de vervanging van deze twee personen niet optimaal geregeld bleek te zijn, er niet slagvaardig kon worden gehandeld naar aanleiding van verzoekers verzoek. Pas op 20 september 2006, een maand na het ingediende verzoek, vond het gesprek plaats. Een onderhoud met de buurtbewoners werd toen niet meer zinvol geacht. Bovendien bleek het doel van dit gesprek niet de ondervonden overlast van het buurtfeest te zijn, maar het beantwoorden van de vragen die verzoeker in een brief van 17 augustus 2006 had gesteld. Dit gegeven doet het vermoeden rijzen dat de politie zich niet bewust is geweest van de achterliggende bedoeling van verzoekers verzoek en hiermee het belang om het gesprek op korte termijn te laten plaatsvinden niet heeft onderkend. Het geheel overziend komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het in dit geval heeft gehaperd in de interne organisatorische voorzieningen.

De onderzochte gedraging was niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het op 23 augustus 2006 weigeren aangifte op te nemen van intimidatie door buurtbewoners

Bevindingen

1. Nadat verzoeker zijn buurtbewoners op 19 augustus 2006 om 17:00 uur had verzocht om de geluidsoverlast van hun buurtfeest te beperken, riep een van de buurtbewoners hem achterna: "O, u woont daar, hè?". Vervolgens stuurden zij een tiental kinderen op zijn woning af om daar te gaan "spelen". Ze gooiden ballen in de tuin, wezen en trokken gekke gezichten. Verzoeker en zijn echtgenote hebben dat als intimiderend ervaren. Hiervan maakte verzoeker op 23 augustus 2006 schriftelijk melding bij de politie. Op dezelfde dag is verzoeker ook naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen van intimidatie. Hij liet de balie-medewerkster zijn brief van 23 augustus 2006 lezen, maar zij belette hem aangifte te doen. Volgens verzoeker schamperde zij dat dit geen intimidatie was, dat het gedrag van de kinderen niet verboden was en dat de politie hier niets mee kon. Verzoeker liet zijn brief op het bureau achter, zodat zij dit in de computer als melding kon opnemen. Dit alles verwoordde verzoeker in zijn klachtbrief van 6 oktober 2006 aan de heer G. Hij vond de gang van zaken meer dan schandalig.

2. De waarnemend korpsbeheerder schreef in zijn reactie van 18 september 2007 dat er inderdaad geen aangifte was opgenomen wegens intimidatie. Hij lichtte dit niet verder toe.

3. Volgens de heer G. voldeed de gedraging waarvan verzoeker aangifte had willen doen niet aan de elementen van het strafbare feit zoals dat is omschreven in (artikel 285 van) het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 2.). In zijn brief van 4 januari 2008 schreef hij in reactie op de hierover door de Nationale ombudsman gestelde vraag, dat op basis van de afwezigheid van enkele elementen, het openstaan van andere dan strafrechtelijke middelen en de bestaande praktijkervaring op dit gebied bij de betrokken

ambtenaren is afgezien van de strafrechtelijke benadering. Dit hebben de politieambtenaren aan verzoeker uitgelegd, maar deze was het daarmee niet eens.

Beoordeling

4. Ook hier wordt getoetst aan het beginsel van fair play, dat inhoudt dat bestuursorganen burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten, hetgeen meebrengt dat zij in de gelegenheid moeten worden gesteld aangifte te doen van een strafbaar feit (zie onder I.10. en 11.). Een uitzondering op het voorgaande kan zoals eerder vermeld alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek en zonder de minste twijfel, kan zoals eerder vermeld worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

5. In dit geval had een van de buurtbewoners de opmerking gemaakt "O, u woont daar hè?" en waren kinderen voor het huis van verzoeker gaan rondhangen waarbij zij ballen in de tuin gooiden en gekke gezichten trokken. Het is begrijpelijk en aannemelijk dat verzoeker dit als zeer onprettig en wellicht ook intimiderend heeft ervaren. Echter, met de betrokken ambtenaren is de Nationale ombudsman van oordeel dat hiermee niet werd voldaan aan de elementen van enig strafbaar feit. De politie kon dan ook op voorhand de inschatting maken dat geen sprake was van een strafbaar feit en kon daarmee weigeren om over te gaan tot het opnemen van aangifte wegens bedreiging met bepaalde ernstige misdrijven. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het niet beantwoorden van de brief van 7 oktober 2006

Bevindingen

1. Op 3 oktober 2006 diende verzoeker bij politieambtenaar G. een klacht in over het optreden van politieambtenaar D., die hem geweigerd had aangifte te doen van geluidsoverlast. Op 5 oktober 2006 volgde een klachtbrief aan G. over het niet tijdig tot stand brengen van een gesprek met de wijkagent. Vervolgens diende verzoeker ook op 6 oktober 2006 een klacht in bij politieambtenaar G. Nu betreffende het beletten van het doen van aangifte wegens intimidatie.

Deze drie brieven werden gevolgd door een vierde brief op 7 oktober 2006, eveneens gericht aan de heer G. (zie ook onder I.3.). De brief betrof het volgens verzoeker onwettig handelen van de politie bij het doen van aangifte wegens geluidsoverlast. Het hoofd van de

afdeling, de heer P., had in een brief van 30 september 2006 aan verzoeker bevestigd dat een ieder aangifte kan doen van een begaan strafbaar feit. Hierin vond verzoeker een bevestiging dat de burger het volste recht heeft om aangifte wegens geluidsoverlast te doen. Hij schreef de heer G. dat het, gelet op de mededeling van de heer P., volstrekt duidelijk was dat de politie in Helmond tot twee maal toe onwettig had gehandeld. Zij had het doen van aangifte wegens geluidsoverlast niet mogen weigeren. Verzoeker beëindigde deze brief met het stellen van twee vragen. De eerste vraag was of in Helmond was afgesproken dat aangiften van geluidsoverlast niet gewenst zijn en zoveel mogelijk afgehouden dienen te worden. De tweede ging over welke maatregelen G. ging nemen om het onwettig handelen van de Helmondse politie in de nabije toekomst te beëindigen.

Op 17 oktober vond een gesprek plaats tussen verzoeker en de heer G. naar aanleiding van de drie door verzoeker ingediende klachten. Verzoeker liet in een brief van 20 oktober 2006 weten dat hij geen tweede gesprek met de heer G. wenste, maar een formele afhandeling van zijn klachten. Ook wenste hij een nauwgezet antwoord op zijn brief van 7 oktober 2006. Hij stuurde op 12 december 2006 nog een rappel met het verzoek zijn klachten in behandeling te nemen en de brief van 7 oktober 2006 te beantwoorden.

2. De waarnemend korpsbeheerder reageerde in zijn brief van 18 september 2007 als volgt op de klacht. Hij schreef dat de korpsbeheerder in zijn eerdere brief aan verzoeker van 11 april 2007 al had aangegeven dat verzoekers brieven van 3, 5, 6 en 7 oktober 2006 als één zijn behandeld. De brief van 7 oktober 2006 was dan ook niet separaat beantwoord.

3. In de brief van 11 april 2007 stond onder meer het volgende te lezen:

"Nog voor uw brief van 3 oktober bij de politie binnen was heeft u op 5, 6, en 7 oktober, vanuit uw kennelijke onvrede met de gang van zaken nog een drietal klachten ingediend. Deze 4 brieven zijn, omdat ze over dezelfde voortdurende onvrede met steeds een verschil in accent, behandeld als één.

De klachten gingen over uw zienswijze op de werkwijze van de politie, alsmede over de medewerkers waarmee u contact heeft gehad betreffende uw klachten.

Ten einde uw klachten finaal en gelijktijdig te behandelen heeft de politiechef van Helmond een gesprek met u gearrangeerd, hetwelk plaatsvond op 17 oktober.

Naar verluidt, en ook zoals u het in uw klachtschrijven hebt opgenomen, liep dit gesprek aanvankelijk niet. Na een onderbreking is het gesprek voortgezet, en werd na enige tijd in goede sfeer en tevredenheid afgesloten, en de politie u ter wille was om voor uw klachten een bijzondere behandeling te geven middels een bijzondere aandacht van de 'nieuwe' buurtbrigadier.

Het verbaasde de politiechef van Helmond dan ook dat u op 12 december met uw volgende klachtschrijven kwam. In dit schrijven kwam u opnieuw met een door u gestelde termijn. Toen deze termijn was overschreden heeft u opnieuw, op 17 januari 2007 een klachtschrijven gestuurd. Deze keer rechtstreeks naar de Nationale ombudsman. In dit klachtschrijven schrijft u dat u ook klachten heeft over het gesprek met de heer G., naar aanleiding van het gesprek van 17 oktober.

(...)

Ten einde gevolg te geven aan het verzoek in het schrijven van de Nationale ombudsman om te komen tot een correcte afsluiting van de verschillende door u geschreven klachtbrieven heeft de heer G. in maart jl. telefonisch contact opgenomen om de hele gang van zaken nogmaals met u te bespreken. U heeft een gesprek daadkrachtig van de hand gewezen.

Omtrent de afhandeling van klachten is communicatie noodzakelijk. Indien een van de partijen niet wil communiceren is een zin- en waarde(n)vol gesprek niet mogelijk. Ik betreur het dat u deze communicatie weigert.

Ik ben van mening dat de schriftelijke en formele benadering door stapeling van ervaringen en gevoelens inmiddels tot té grote hoogte is gegroeid en verwordt tot een principiële zaak, en te veel tijd en capaciteit heeft gekost, zonder dat er een, voor u bevredigend, resultaat te verwachten is.

Ik betreur het dat de in deze klachtbehandeling gestoken energie helaas alleen negatieve effecten heeft opgeleverd en dat deze niet omgezet is kunnen worden in een positieve verandering."

4. Verzoeker liet in zijn reactie van 5 oktober 2007 weten dat hij in zijn brief van 7 oktober 2006 twee concrete vragen had gesteld. Deze had de politie nooit beantwoord.

5. De Nationale ombudsman vroeg de korpsbeheerder om deze vragen alsnog te beantwoorden. De heer G. gaf in zijn brief van 4 januari 2008 aan dat hem niet duidelijk was welke vragen werden bedoeld en dat hij daarop dan ook geen antwoord kon geven.

6. Voor verzoeker was de uitgebreide reactie van de heer G. op de negen vragen die de Nationale ombudsman had gesteld, een goed antwoord op de vragen die hij op 7 oktober 2006 had gesteld. Uit de reactie bleek verzoeker namelijk dat in Helmond instructies waren gegeven om geen aangiften van geluidsoverlast op te nemen, men achter deze lijn staat en niet van plan is dit te veranderen.

Beoordeling

7. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit brengt met zich mee dat een bestuursorgaan een duidelijk en op het onderwerp toegesneden antwoord moet geven indien een burger het bestuursorgaan een vraag stelt over een bepaald onderwerp.

8. De politie heeft getracht verzoekers klachten door middel van een gesprek op 17 oktober 2006 naar diens tevredenheid te behandelen. Uit de brief van 20 oktober 2006 bleek dat verzoeker toch een formele behandeling van zijn klachten wenste en een antwoord op zijn vragen. Dit had voor de politie aanleiding moeten zijn om alsnog over te gaan tot schriftelijke beantwoording van verzoekers vragen (en formele klachtbehandeling). Door dit na te laten heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, is

gegrond ten aanzien van:

- het op 17 augustus 2006 weigeren aangifte op te nemen van geluidsoverlast van een café, wegens schending van het beginsel van fair play;
- het niet tijdig regelen van een gesprek met de wijkagent, wegens schending van het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen;
- het niet beantwoorden van de brief van 7 oktober 2006, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

niet gegrond ten aanzien van:

- het op 23 augustus 2006 weigeren aangifte op te nemen van intimidatie door buurtbewoners.

Onderzoek

Op 18 januari 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer U. te Helmond, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Deze klacht heeft de Nationale ombudsman op 22 februari 2007 in het kader van de kenbaarheid aan de korpsbeheerder voorgelegd, met het verzoek de klacht in

behandeling te nemen. Op 24 april 2007 wendde verzoeker zich weer tot de Nationale ombudsman, aangezien hij zich niet kon vinden in het oordeel van de korpsbeheerder van 11 april 2007.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (de burgemeester van Eindhoven), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd vier betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Eén van hen reageerde namens allen op de klacht.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder en betrokken ambtenaar G. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van betrokken ambtenaar P. gaf geen aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op twee punten te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 22 april 2007, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en de korpsbeheerder.

Reactie van politieambtenaar G. van 27 juli 2007.

Mutaties uit het politieregistratiesysteem, toegezonden op 27 juli 2007.

Standpunt van de waarnemend korpsbeheerder van 18 september 2007, gericht en verzonden aan verzoeker. Ontvangen bij de Nationale ombudsman op 26 september 2007.

Reactie van verzoeker van 5 oktober 2007.

Nadere reactie van politieambtenaar G. van 4 januari 2008, waarin hij ingaat op de op 15 oktober 2007 door de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerder gestelde vragen, met bijlagen.

Nadere reactie van verzoeker van 24 januari 2008.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

- "1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.
  2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.
  3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Met een ondertekende aangifte wordt gelijkgesteld de aangifte die langs elektronische weg is gedaan, mits deze voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde eisen. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen beperkingen worden aangebracht in de gevallen waarin aangifte langs elektronische weg kan worden gedaan.
- (...)
5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht.

(...)"

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285

"1. Bedreiging met openlijk in vereniging geweld plegen tegen personen of goederen, met geweld tegen een internationaal beschermd persoon of diens beschermde goederen, met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen of gemeen gevaar voor de verlening van diensten ontstaat, met verkrachting, met feitelijke aanranding van de eerbaarheid, met enig misdrijf tegen het leven gericht, met gijzeling, met zware mishandeling of met brandstichting, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Indien deze bedreiging schriftelijk en onder een bepaalde voorwaarde geschiedt, wordt ze gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.

(...)"

Artikel 431

"Met geldboete van de eerste categorie wordt gestraft hij die rumoer of burengerucht verwekt waardoor de nachtrust kan worden verstoord."

3. Folder geluidsoverlast woonomgeving

"(...)

Politie kiest voor een projectmatige aanpak

In overleg met de gemeenten in de regio Zuidoost Brabant, de Milieudienst Regio Eindhoven en Justitie, heeft de regiopolitie besloten geluidsoverlast in de woonomgeving projectmatig aan te pakken. In het kort komt deze aanpak op het volgende neer:

Bij een eerste melding probeert de politie de overlast zelf vast te stellen en waarschuwt de overlastveroorzaker. (Bij ergerlijke overlast wordt meteen overgegaan tot het opmaken van proces-verbaal).

De waarschuwing wordt door de politie per brief aan de overlastveroorzaker bevestigd.

Als er binnen een termijn van 12 maanden na de waarschuwing weer overlast wordt veroorzaakt, krijgt de overlastveroorzaker een proces-verbaal.

Wanneer er binnen 12 maanden na het aanzeggen van het proces-verbaal weer overlast wordt veroorzaakt, wordt proces-verbaal opgemaakt en de apparatuur, voorwerpen etc., waarmee de overlast wordt veroorzaakt in beslag genomen.

In gevallen waarbij de politie niet zelf de overlast kan vaststellen (overlast is gestopt voordat de politie er plaatste was) kan de klager aangifte doen. In combinatie met getuigenverklaringen kan dan toch proces-verbaal worden opgemaakt.

(...)"

4. Persbericht van de ministerraad van 19 mei 2004

"PREVENTIE ESSENTIEEL ONDERDEEL VAN VEILIGHEIDSKETEN

De ministerraad heeft op voorstel van minister Donner van Justitie en minister Remkes van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties ingestemd met de nota criminaliteitspreventie. Uit de nota blijkt dat het kabinet, naast repressie, preventie ziet als essentieel onderdeel van het veiligheidsbeleid. Inzet van preventie is bedoeld om het gebruik van strafrechtelijke middelen terug te dringen en daarmee de druk op de strafrechtelijke keten te verminderen. Om preventie nadrukkelijker onderdeel van de veiligheidsketen te maken, zullen departementen in de toekomst vaker worden gewezen op de mogelijkheden die zij daartoe hebben op het eigen beleidsterrein.

(...)

Hoewel het een gangbare opvatting is dat het strafrecht een ultimum remedium is, wordt bij veel ongewenste maatschappelijke verschijnselen snel geroepen om een strafrechtelijke reactie. Terughoudendheid is echter geboden, vindt het kabinet. Vooral daar waar het om feiten gaat die een geringe inbreuk vormen en weinig overlast of schade veroorzaken is zelfregulering door sociale controle belangrijk.

(...) Indien de normovertreding ernstiger is, zijn er de formele sancties. In de eerste plaats kan dan naar het civiele en bestuursrecht worden gekeken.

Veiligheidsprogramma

Het preventiebeleid is onderdeel van het veiligheidsprogramma 'Naar een veiliger samenleving'. Het kabinet concentreert zich in het preventiebeleid op de thema's die in het veiligheidsprogramma zijn benoemd: jeugdcriminaliteit, bedrijfsleven, overlast en openbaar vervoer.

(...)"

5. Horecabeleid gemeente Helmond

"Horecabeleid

In april 2000 is door de gemeenteraad het Horecabeleidsplan Helmond 2000 - 2010 vastgesteld. De nota met de titel 'De smaak te pakken!' is tot stand gekomen door inzet van de Kerngroep Integraal Horecabeleid. Hieraan nemen deel gemeente, politie, brandweer, Milieudienst Regio Eindhoven (afdeling Helmond), vertegenwoordigers van de horeca in Helmond en de Koninklijke Horeca Nederland (afdeling Helmond en regioconsulenten).

In 'De smaak te pakken!' staan de kaders voor het horecabeleid tot het jaar 2010. Besluiten die de horeca in Helmond aangaan, worden getoetst aan het algemeen beleid zoals beschreven in deze nota.

(...)

Geluid bij evenementen

In Helmond vindt jaarlijks een groot aantal evenementen plaats. Bijna alle georganiseerde evenementen leveren in meer of mindere mate overlast op voor de omgeving. Voor de gemeente is het soms moeizaam laveren tussen het belang van de stad, dat gebaat is bij de organisatie van evenementen en het belang van het woongenot van de eigen inwoners. Met name geluidhinder is een groot en veel voorkomend probleem bij de organisatie van evenementen.

Gemeentelijk geluidsbeleid

Om een zorgvuldige afweging te kunnen maken tussen de wenselijkheid van het houden van bepaalde evenementen en de geluidsoverlast die deze evenementen met zich mee kan brengen heeft gemeente Helmond een gemeentelijk geluidsbeleid bij evenementen ontwikkeld. (...) Het vastgestelde beleid moet aan potentiële organisatoren, maar ook aan vergunningverleners, handhavers en omwonenden een eenduidig beeld geven van de mogelijkheden en onmogelijkheden bij het organiseren van evenementen. Bovendien moet het beleid rechtsongelijkheid voorkomen.

Verantwoordelijkheid organisator

Uitgangspunt van dit beleid is de eigen verantwoordelijkheid van de organisator van een evenement. Hij bepaalt het gewenste geluidsniveau bij zijn evenementen. Naarmate het evenement gepaard gaat met hogere geluidsniveaus, zullen er meer beperkingen gelden. Een belangrijke beperking is het aantal evenementen met hoge geluidsniveaus dat op één bepaalde locatie mag worden gehouden. Daarnaast kan het college van B en W in individuele gevallen het toegestane geluidsniveau aanscherpen. Op basis van de VVV-evenementenkalender kan de gemeente zorg dragen voor een goede verdeling."

6. (Geluids)overlast van evenementen in de gemeente Helmond (SRE Milieudienst regio Eindhoven, vestiging Helmond)

"'Iedere dag feest?'

(...)

Handhaving

Het geluidbeleid bij evenementen biedt de organisatoren ervan veel vrijheid. Daarmee wordt wel een beroep gedaan op de eigen verantwoordelijkheid van de organisatie om ook de optredende geluidsniveaus binnen de gestelde grenzen te houden.

Waar nodig zullen politie en/of gemeentefunctionarissen bij geconstateerde overtredingen (en niet alleen betreffende de geluidsvoorschriften) actief optreden.

In het algemeen ontvangt de organisator bij een geconstateerde overtreding één waarschuwing. Indien daaraan niet onmiddellijk gevolg wordt gegeven volgt een proces verbaal en wordt het evenement stilgelegd.

Constateringen van overtredingen kunnen gevolgen hebben voor het organiseren van hetzelfde of een vergelijkbaar evenement in de toekomst. Te denken valt aan:

strengere voorschriften bij een volgend evenement (bijvoorbeeld

meet- en rapportageverplichting, geluidsbegrenzing),

het evenement niet meer toestaan,

het hanteren van een borgstelling.

Klachten

Klachten omtrent evenementen kunnen worden doorgegeven via de Milieuklachtentelefoon die 24 uur per etmaal en zeven dagen per week bereikbaar is via (telefoonnummer). Ook bij de politie kunnen klachten worden doorgegeven. Bij dringende klachten kan een politieambtenaar of geconsigneerde medewerker van de Milieudienst constateren of er sprake is van overtredingen.

Naast een mogelijke onmiddellijke actie als aangegeven onder 'handhaving' worden klachten ook geregistreerd en betrokken in de evaluatie van het evenement c.q. de vergunningverlening of ontheffing bij een volgend evenement."

7. Algemene Plaatselijke Verordening Helmond

"Artikel 4.1.5 Overige geluidhinder

1. Het is verboden buiten een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer toestellen of geluidsapparaten in werking te hebben of handelingen te verrichten op een zodanige wijze dat voor een omwonende of overigens voor de omgeving geluidhinder wordt veroorzaakt.
2. Het college kan van het verbod ontheffing verlenen.
3. Het verbod geldt niet voorzover in het daarin geregelde onderwerp wordt voorzien door de Wet geluidhinder, de Zondagswet, het Vuurwerkbesluit of de Provinciale milieuverordening."

8. Besluit horeca-, sport en recreatie-inrichtingen milieubeheer, geldig van 1 oktober 1998 tot 1 januari 2008

Artikel 1

"In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. andere geluidsgevoelige gebouwen: andere geluidsgevoelige gebouwen als bedoeld in artikel 1 van de Wet geluidhinder;
- b. bevoegd gezag: het bestuursorgaan dat bevoegd zou zijn een vergunning te verlenen voor een inrichting als bedoeld in artikel 2;
- c. vergunning: vergunning die is verleend krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer;
- d. bijlage: de bij dit besluit behorende bijlage;

(...)

- g. geluidniveau: het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publicatie nr. 651, uitgave 1979;
- h. equivalent geluidniveau: het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse optredende geluid, gemeten in de loop van een bepaalde periode en vastgesteld en beoordeeld overeenkomstig de "Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01", Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1981;
- i. woning: een gebouw of gedeelte van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd, met uitzondering van een dienst- of bedrijfswoning of een woning die deel uitmaakt van een inrichting;

j. geluidsgevoelige terreinen: geluidsgevoelige terreinen als bedoeld in artikel 1 van de Wet geluidhinder;

k. piekniveau Lmax: maximaal geluidniveau gemeten in de meterstand "F" of "fast";

(...)."

Artikel 2

"1. Dit besluit is van toepassing op een inrichting waarbij:

a. uitsluitend of in hoofdzaak sprake is van:

1°. een hotel, restaurant, pension, café, cafetaria, snackbar, discotheek, buurthuis, clubhuis of daaraan verwante inrichting waar tegen vergoeding logies wordt verstrekt, dranken worden geschonken of spijzen voor directe consumptie worden bereid of verstrekt, of

(...)."

Artikel 4

"1. De voorschriften die zijn opgenomen in de bijlage gelden voor een ieder die de inrichting drijft. Deze draagt er zorg voor dat de voorschriften worden nageleefd.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op de voorschriften van paragraaf 1.1 van de bijlage die betrekking hebben op een concentratiegebied voor horecabedrijven dat bij of krachtens een gemeentelijke verordening is aangewezen.

(...)"

Artikel 5

"1. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

a. de in de bijlage opgenomen voorschriften ten aanzien van geluid, trilling, energie, afvalstoffen, afvalwater, waterbesparing, lucht en verlichting, voorzover dat in hoofdstuk 4 van die bijlage is aangegeven, of

(...)"

2. De nadere eisen gelden voor een ieder die de inrichting drijft. Deze draagt er zorg voor dat de nadere eisen worden nageleefd.

3. Nadere eisen kunnen worden gewijzigd of ingetrokken indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet."

Artikel 6

"1. Degene die een inrichting opricht, meldt dit tevoren aan het bevoegd gezag.

2. De melding geschiedt ten minste vier weken voor het tijdstip waarop de inrichting zal worden opgericht.

(...)

4. Bij de melding wordt vermeld:

a. het adres van de inrichting;

b. de naam en het adres van degene die de inrichting opricht dan wel verandert of de werking daarvan verandert, en, indien dit iemand anders is, van degene die de inrichting drijft of zal drijven;

c. de aard van en de activiteiten of processen in de inrichting;

d. de indeling en de uitvoering van de inrichting, en

e. het tijdstip waarop de inrichting of de verandering daarvan in werking zal worden gebracht, dan wel de verandering van de werking daarvan verwezenlijkt zal zijn.

5. Bij de melding wordt tevens een rapportage van een akoestisch onderzoek gevoegd indien het aannemelijk is dat:

a. in enig vertrek van de inrichting het equivalente geluidniveau veroorzaakt door de ten gehore gebrachte muziek in de representatieve bedrijfssituatie, meer bedraagt dan:

1°. 70 dB(A), indien dit vertrek in- of aanpandig is gelegen met woningen of met ruimten deel uitmakend van andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen;

2°. 80 dB(A), indien dit vertrek niet in- of aanpandig is gelegen met woningen of met ruimten deel uitmakend van andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen;

of

b. in de buitenlucht of op een open terrein van de inrichting muziek ten gehore zal worden gebracht.

6. Uit de rapportage van het akoestisch onderzoek blijkt op grond van verrichte geluidmetingen of geluidberekeningen of aan voorschrift 1.1.1, 1.1.5 of 1.1.7 van de bijlage kan worden voldaan. In de rapportage wordt aangegeven welke de hiertoe te treffen

voorzieningen zijn.

(...)

8. Het bevoegd gezag kan besluiten dat het overleggen van een rapportage van een akoestisch onderzoek niet is vereist, indien het aannemelijk is dat het equivalente geluidniveau en de piekniveaus veroorzaakt door de inrichting niet meer bedragen dan de waarden, bedoeld in voorschrift 1.1.1, 1.1.5 of 1.1.7.

(...)"

9. Bijlage behorende bij het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer

"B. Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

§ 1.1. Geluid en trilling

1.1.1. Voor het equivalente geluidniveau (LAeq) en het piekniveau (Lmax), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, geldt dat:

a. de niveaus op de in tabel I genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer bedragen dan de in die tabel aangegeven waarden;

Tabel I

 07.00-19.00 19.00-23.00 23.00-07.00

LAeq, op de gevel 50 dB(A) 45 dB(A) 40 dB(A)

van woningen

LAeq, in in- of 35 dB(A) 30 dB(A) 25 dB(A)

aanpandige woning

Piekniveau op de 70 dB(A) 65 dB(A) 60 dB(A)

gevel van woningen

Piekniveau in in- 55 dB(A) 50 dB(A) 45 dB(A)

of aanpandige woning

(...)

c. de in tabel I aangegeven waarden binnen in- of aanpandige woningen niet gelden indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen;

d. de in tabel I aangegeven waarden voor woningen ook gelden voor andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen.

1.1.2. Bij het bepalen van de geluidniveaus, bedoeld in de voorschriften 1.1.1 en 1.1.10, blijft buiten beschouwing het stemgeluid van:

a. bezoekers op een onverwarmd en onoverdekt terrein, dat onderdeel is van de inrichting, tenzij dit terrein kan worden aangemerkt als een binnenterrein;

(...).

1.1.3. Bij het bepalen van de geluidniveaus, bedoeld in de voorschriften 1.1.1 en 1.1.10, wordt voor muziekgeluid geen bedrijfsduurcorrectie toegepast.

1.1.4. Bij het bepalen van de piekniveaus (L_{max}), bedoeld in de voorschriften 1.1.1 en 1.1.10, blijft buiten beschouwing het geluid als gevolg van:

a. het komen en gaan van bezoekers;

(...).

1.1.5. De voorschriften 1.1.1 en 1.1.10 zijn niet van toepassing op inrichtingen die zijn gelegen in een concentratiegebied voor horeca-inrichtingen dat bij of krachtens een verordening als zodanig is aangewezen.

In een dergelijk gebied mag het equivalente geluidniveau, veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, in ieder geval:

a. het in dat gebied heersende referentieniveau niet overschrijden, en

b. binnen een woning of andere geluidsgevoelige gebouwen geluidsgevoelige terreinen op de volgende tijdstippen niet meer bedragen dan de in tabel II aangegeven waarden:

Tabel II

 07.00-19.00 19.00-23.00 23.00-07.00

L_{Aeq} 35 dB(A) 30 dB(A) 25 dB(A)

Piekniveau 55 dB(A) 50 dB(A) 45 dB(A)

1.1.6. Trillingen veroorzaakt door de tot de inrichting behorende installaties of toestellen, alsmede de tot de inrichting toe te rekenen werkzaamheden of andere activiteiten, bedragen in woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen niet meer dan een trillingsterkte van 0,1.

De waarde geldt niet, indien de gebruiker van deze woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van trillingmetingen.

1.1.7. In gevallen waarin op de inrichting voorschrift 2.2 van bijlage 1 van het Besluit horecabedrijven milieubeheer van toepassing was, worden de waarden van het equivalente geluidniveau op de gevel van woningen en andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen in tabel I van voorschrift 1.1.1 met 5 dB verhoogd. De eerste volzin is niet van toepassing indien lagere waarden waren vastgelegd in de milieuvergunning die gold op 1 december 1992. In dat geval gelden die lagere waarden.

(...)

1.1.9. De voorschriften 1.1.1, 1.1.5, 1.1.7, 1.1.8 en 1.1.10 zijn, voor zover de naleving van deze voorschriften redelijkerwijs niet kan worden gevergd, niet van toepassing op dagen of delen van dagen in verband met de viering van:

- a. festiviteiten die bij of krachtens een gemeentelijke verordening zijn aangewezen, in de gebieden in de gemeente waarvoor de verordening geldt;
- b. andere festiviteiten of activiteiten die plaatsvinden binnen de inrichting, waarbij het aantal bij of krachtens een gemeentelijke verordening aan te wijzen dagen of delen van dagen niet meer mag bedragen dan twaalf per kalenderjaar.

Een festiviteit of activiteit, als bedoeld in de onderdelen a of b, die maximaal een etmaal duurt, maar die zowel voor als na 00.00 uur plaatsvindt, wordt hierbij beschouwd als plaatshebbende op één dag.

1.1.10. Indien binnen een afstand van 50 meter van een inrichting die is gelegen op een industrieterrein als bedoeld in artikel 1 van de Wet geluidhinder geen woningen van derden

of andere geluidsgevoelige bestemmingen zijn gelegen, geldt voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau (L_{Ar,LT}) en het piekniveau (L_{max}) veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door die inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, dat het niveau op de in tabel III genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer bedraagt dan de in die tabel aangegeven waarden.

Tabel III

 07.00-19.00 19.00-23.00 23.00-07.00

L_Av,r,LT op een 50 dB(A) 45 dB(A) 40 dB(A)

afstand van 50 meter

vanaf de terreingrens

van een inrichting

L_Av,max op een 70 dB(A) 65 dB(A) 60 dB(A)

afstand van 50 meter

vanaf de terreingrens

van een inrichting

(...)

Hoofdstuk 4. Nadere eisen

§ 4.1. Geluid en trilling

4.1.1. In gevallen waarin de in voorschrift 1.1.1, 1.1.5, 1.1.7 en 1.1.10 opgenomen waarden voor equivalente geluidniveaus en piekniveaus naar het oordeel van het bevoegd gezag te hoog of te laag zijn, kan het bevoegd gezag voor een inrichting bij nadere eis waarden vaststellen die lager of hoger zijn dan de in voorschrift 1.1.1, 1.1.5, 1.1.7 en 1.1.10 opgenomen waarden. Voor inrichtingen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit zijn opgericht, mag de etmaalwaarde niet lager zijn dan 40 dB(A).

4.1.2. Het bevoegd gezag kan slechts hogere waarden vaststellen als bedoeld in voorschrift 4.1.1 indien binnen woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen, die zijn gelegen binnen de akoestische invloedssfeer van de

inrichting, een etmaalwaarde van 35 dB(A) wordt gewaarborgd. De in de eerste volzin bedoelde etmaalwaarde geldt niet indien de gebruiker van deze woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

4.1.3. Indien binnen een afstand van 50 meter van de inrichting geen woningen of andere geluidsgevoelige gebouwen en geluidsgevoelige terreinen zijn gelegen, kan het bevoegd gezag bij nadere eis vaststellen op welke plaats de in voorschrift 1.1.1, 1.1.5, 1.1.7, 1.1.10 of 4.1.1 opgenomen waarden voor een inrichting gelden.

4.1.4. Het bevoegd gezag kan, teneinde te bereiken dat aan de voorschriften 1.1.1, 1.1.5, 1.1.6, 1.1.7, 1.1.10, 3.4.2, 4.1.1 of 4.1.3 wordt voldaan een nadere eis stellen ten aanzien van:

- a. het aanbrengen van technische voorzieningen binnen de inrichting;
- b. de periode van openstelling van de gehele inrichting, een terras, een parkeerterrein of een ander gedeelte van de inrichting;
- c. de situering van een terras of een parkeerterrein;
- d. het in acht nemen van gedragsregels die binnen de inrichting in acht moeten worden genomen, waaronder regels ten aanzien van aan- en afrijdend verkeer en komende en gaande bezoekers.

4.1.5. Het bevoegd gezag kan bij nadere eis voor trillingen als bedoeld in voorschrift 1.1.6, een andere trillingsterkte toelaten. Deze trillingsterkte mag niet lager zijn dan de streefwaarden die zijn gedefinieerd voor de gebouwfunctie wonen in de Richtlijn 2 "Hinder voor personen in gebouwen door trillingen" van de Stichting Bouwresearch, Rotterdam, uitgave 1993."

10. Wet op de Economische Delicten

Artikel 1a

"Economische delicten zijn eveneens:

1°. Overtredingen van voorschriften, gesteld bij of krachtens:

(...) de Wet milieubeheer, artikel 8.40, eerste lid.

(...)"

11. Wet milieubeheer

Artikel 8.40

"1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld, die nodig zijn ter bescherming van het milieu tegen de nadelige gevolgen die inrichtingen daarvoor kunnen veroorzaken. Daarbij kan worden bepaald dat daarbij gestelde regels slechts gelden in daarbij aangegeven categorieën van gevallen.

(...)"